

Saki Kawaširo

pohřební výbor
pro recepty
mého ex

argo

Saki Kawaširo

Pohřební výbor pro recepty mého ex

Z japonského originálu 元カレごはん埋葬委員会 vydaného nakladatelstvím Sunmark Publishing v Tokiu v roce 2023 přeložila Veronika Abbasová.

Obálku navrhla Katarina Kratochvílová.

Grafická úprava a sazba Daniela Danielová.

Odpovědná redaktorka Veronika Chaloupková.

Jazyková redakce Dmitrij Abbasov.

Jazyková korektura Mirka Jarotková.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

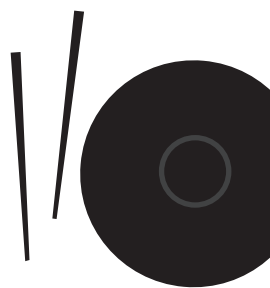
www.argo.cz, argo@argo.cz,

v roce 2026 jako svou 6048. publikaci.

Vytiskla tiskárna Protisk.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4946-3



Kapitola 1

Máslové kuře na kari, co měl rád můj ex

Aneb jak jsem předstírala, že jsem holka, co bys mohl milovat

Proč sis pro to, abys mi dal košem, musel vybrat zrovna hodinový hotel, blběčku jeden?! nadávala jsem v duchu, zatímco jsem v posteli v jednom hodinovém hotelu na Šibuji ze všech sil potlačovala vzlyky, co se mi draly z hrdla.

Popravdě řečeno, chtělo se mi brečet pořádně a nahlas. Chtělo se mi rvát tak, aby se mi z pusy ozývalo „Bé, bé, bééé“, jako miminu, ale kousla jsem se do rtu a držela se zpátky. Použila jsem k tomu poslední zbytky vůle.

Bylo to proto, že vedle mě na posteli, ovšem s odstupem, že by se mezi nás vešel ještě jeden další člověk, ležel hnusák jménem Kjóhei Takahaši, co mi zrovna dal kopačky. Neviděla jsem mu do tváře, protože byl otočený zády, ale možná byl ještě vzhůru. Nechtěla jsem, aby si myslel, že jsem ho měla tak moc ráda, že teď takhle brečím.

Nahmátnu mobil podle nabíjecího kablíku pod polštářem a pořád ještě v posteli kontroluju, kolik je hodin. Potom, co jsem tak moc

brečela, mě teď z modrého světla bolí oči. Jsou už dvě hodiny ráno. Už jsem v té posteli dobrých třicet minut, ale vůbec se mi nechce spát; místo toho jenom brečím a teče mi z nosu. Když jsem se chystala tiše položit telefon zpátky na noční stolek, aby si toho Kjóhei nevšiml, konečky prstů jsem náhle narazila na malý plastický sáček. Nepoužitý kondom.

Zdálo se, že měl Kjóhei v plánu jít na „to“. A že se pro ten případ rád ně nachystal. To znamenalo, že tu ještě byla šance. Tak proč...

Když jsem o tom přemýšlela, pocítila jsem nával emocí, snad frustrace, snad lítosti, a znovu jsem se rozplakala.

Ne že bych po tom toužila. Jenom... však víte. Chtěla jsem si toho chlapa vzít. Nikdo jiný pro mě neexistoval. Čtyři roky téhle veliké lásky zmizely tak snadno, a tak uboze, jako by je někdo rozsypal na širokou hotelovou postel. Copak zlomené srdce může vážně takhle bolet?



Cítím vůni koření... Tak mě napadá, že Kjóhei jednou snědl plné tři misky kari s kuřecím masem na másle, co jsem pro něho uvařila. A že jsem tomu jídlu pak začala říkat „Kjóheiovo kari“.

Do háje, to znamená, že už ho nikdy nebudu moct uvařit... „Kari?“

Když jsem se probudila, měla jsem pod zadkem měkký plyš pohovky. Vypadá to, že jsem tu odpadla. Pohled mi padl na dřevěný stůl. „Jau, to bolí!“ Hlavu mám těžkou, hučí mi v ní. Jako by mi ji někdo vrazil mezi dva mlýnské kameny. Všechno před očima rozmazané. Když se dotknu víček, vysypou se mi z nich cucky zaschlé řasenky.

Kdepak to vlastně jsem?

Tohle místo si vůbec nevybavím. Že by kavárna? Starožitné hodiny s kukačkou a malá televize. Police zdobí kávové hrníčky, knihy, těžítka ve tvaru sněhové koule a další starožitnosti. Je tu cítit vůně koření, která se mísí s vůní prachu, co obvykle mají staré budovy.

Rozhlédla jsem se kolem. Kromě mě tu byl jen jeden zákazník. U barového pultu jsou čtyři místa k sezení, dalších osm míst je u stolků s pohovkami. Docela malý podnik.

„Tak už ses probírala?“ dolehl ke mně zezadu jasný mužský hlas. Posadila jsem se a chytila se za bolavou hlavu.

„Omlouvám se, mám v paměti trošku díru – Páni, to je ale fešák! Oops, řekla jsem to nahlas.“

Nos řezaný ostře jako pravoúhlé trojúhelníkové pravítko a jasné oči s dvojitými víčky. Oči posazené ani moc daleko od sebe, ani moc blízko u sebe, prostě tak akorát. Byl to nádherně tvarovaný muž, úplně jako by ho poskládali z největších světových hezounů. Oproti námořnickému svetru, co měl na sobě, skvěle vynikala jeho světlá plet.

„Haha, přesně to samý jsi mi řekla před chvilkou. Že jsem fešák!“

„Co?! Já?“

„No jo. Zdá se, že si opravdu nic nepamatuješ.“

Nepamatovala jsem si vůbec nic. Myslím, že jsem z hotelu odešla kolem osmé ráno, potom, co jsem se nadobro rozešla s Kjóheiem... No jo, potom jsem chtěla nastoupit do vlaku, ale bylo tam na mě moc šťastných párů, a tak jsem utekla. Dnes jsem si vzala volno s tím, že si s Kjóheiem někam vyrazím, a když jsem se sama vrátila domů, neměla jsem žádný program. Tak jsem se rozhodla pít, dokud na všechno nezapomenu, a vyrazila jsem do jednoho non-stopu, kde jsem do sebe kopala jednoho panáka pálenky šóčú s ledem za druhým... Tak moment, už si vzpomínám!

Hmátla jsem po mobilu v kapse.

„Do háje, je rozbitej...“

„A přesně takhle jsi reagovala i předtím.“

Jeho úsměv je přímo oslňující. Až mě z toho přecházejí oči, oteklé z přemíry chlastu. Kdyby se tenhle týpek narodil v jiné době, byl by tenhle jeho úsměv určitě považovaný za něco tak cool, že by se stal legendou. Lidi by mu říkali „skrytý poklad Orientu“ a chtěli by ho zvěčnit jakožto nástěnnou malbu.

Poklepu na prasklý displej. Díky bohu se nezdá, že by byl rozbítý úplně. Ukazuje dvanáct hodin.

Dvanáct hodin? A sakra. To je hoodně dlouhé okno.

„Můžete mi prosím říct, kde to jsem?“

„V Sangendžaji.“

„V Sangendžaji...?“

Bez rozmyšlení jsem se postavila na nohy a vyrazila jsem ven.

No to snad není pravda, to ne!

„Počkej, kam to jdeš?“

Tuhle obytnou čtvrt jsem viděla poprvé v životě. Cedula na telefonním sloupu kousek opodál mi oznamovala, že se nacházím v okrsku *Taišidó*, městská část *Setagaja*.

Cože?! Copak jsem snad z Šibuji mohla dojít pěšky až sem?!

Vždyť je to na druhém konci Tokia! Není divu, že mě tolik bolí chodidla. Až teď jsem si uvědomila, že jsem v úplně hrozném stavu. Na šatech mám skvrnu od sójové omáčky velkou jako čajová lžička a punčocháče mám od stehů až k patám samé puštěné oko. Na odřeném koleni (samozřejmě netuším, jak jsem k tomu přišla) mám přilepenou náplast s kočičkou Hello Kitty. Lodičky za 39 800 jenů, které jsem si koupila speciálně na rande, mají úplně skopané podpatky.

Ale proč mě napadlo vlézt zrovna sem? Znovu jsem se ohlédla na podnik.

Kavárna „Útočiště před deštěm“.

Tak se ten podnik jmenoval. Zvenku ale vypadal tak nějak chatrně, jako by hrozilo, že do něj při každém prudším lijáku bude zatékat. Nápis „Útočiště před deštěm“ vytištěný na markýze je vybledlý a špatně čitelný a dveře a schůdky jsou celé zašlé. Při pohledu na ošuntělé stěny se mi matně vybaví stařeckými skvrnami posetá kůže mého pradědečka na venkově v Kagošimě. Na poutači před kavárnou je křídou napsáno: „NEJOBÍBENĚJŠÍ VOLBA! KARI OBĚDOVÉ MENU ZA 1000 JENŮ“. Aha, tak proto tam bylo cítit koření.

„Tohle je jediná restaurace, do který teď můžu chodit! To jsi vykřikla, když jsi sem přišla,“ informoval mě ten fešák poté, co za mnou vylezl ven.

„Strašně nadšeně jsi zavolala: ‚Králi všech fešáků, jedno pivo prosím!‘ Ale hned po prvním doušku jsi odpadla. No, nechal jsem tě

spát, protože žádní další zákazníci stejně nechodili, takže jsem si myslel, že je to v pořádku.“

„O-o-omlouvám se...“

To jsem to vyvedla! Když jsem sem vpadla úplně nalitá, spletla jsem si to tu s hospodou.

„Omlouvám se, vážně se omlouvám! Ale ne, asi budu zvracet...“

„Rychle přestaň třást tou hlavou, na to máš čas. Musíš si ještě chvíli odpočinout.“

Normálně by se mi asi líbilo, že je na mě hezoun, co by z fleku mohl být národním pokladem, takhle hodný, ale v tuhle chvíli převládal stud. Přála jsem si, aby tam někde byla díra, do které bych se mohla zahrabat.

„Měla by sis dát něco k snědku. Vydrž, přinesu ti to.“

„Omlouvám se... za všechno.“

Vyšlo najevo, že fešák se jmenuje Iori Amemija a je vedoucím téhle kavárny. Cítila jsem se hrozně. Čím víc jsem střízlivěla, tím víc jsem se děsila toho, že jsem narušila klidnou a pohodovou atmosféru, která v takovém podniku určitě normálně panovala.

V duchu se omlouvám také zákazníkovi sedícímu na vzdáleném konci barového pultu a pomyslně biju hlavou o zem. Byl to dobře stavěný muž s vyholenou hlavou a brýlemi. Podle toho, že měl na sobě *samue*, oblečení skládající se z volných kalhot a zavazovací haleny, co obvykle nosí pracující mniši, usuzuju, že je to nejspíš buddhistický mnich. Dával si kari, k tomu zmrzlinový koktejl (co je to proba za kombinaci?) a četl si nějakou knihu.

Pocit na zvracení se mi povedlo zahnat studenou vodou. Tající kousky ledu, připomínající duhové oblázky *ohadžiki*, mě přitom příjemně pohladily v krku.

„Á, to je úleva...“

Tak mě napadá, jestli se Kjóhei napil pořádně vody, po tom, co se vrátil domů. Na pravidelnou hydrataci zapomíná a nebylo výjimkou, že se třeba celý den nenapil, pokud jsem mu to nepřipomněla. No vážně. Jestlipak je v pořádku? Když mi řekl, že jeho zdravotní

prohlídka nebyla nic moc, začala jsem mu pravidelně kupovat minerálku Contrex. Musel mít ještě nějaké zásoby, takže by to mělo být zatím v pohodě. Ale pro jistotu bych mu měla zavolat a připomenout mu, aby pravidelně pil.

S tímhle úmyslem jsem vytáhla mobil a zrovna v tu chvíli mi jako na zavanou přišla zpráva. Od Kjóheie.

Z toho, jak mi mobil zavibroval v ruce, jsem bez rozmyšlení vyskočila na nohy.

Pak jsem na sobě pocítila pohled holohlavého muže sedícího u baru a se zamumlanou omluvou jsem se rychle posadila zpátky na místo.

Hluboce jsem se nadechla a otevřela jsem tu zprávu.

Zabalil jsem ti věci a pošlu ti je později, Momo. Kdybys taky mohla co nejdřív zrušit všechny předplatný na svoje jméno, co u mě máš, bylo by to super.

Za tou jednoduchou zprávou následoval emotikon, jaké se na messengeru LINE normálně posílají, v podobě smutného médi s kapkou potu u hlavy.

„No to si snad děláš kozy...“

Kjóhei mi žádný emotikon v životě neposlal. Byl to ten typ člověka, co je prostě nikdy nepoužíval.

Na LINE jsme si spolu psali čtyři roky, takže jsem si myslela, že mám jeho psací návyky úplně přečtené. Pokud jde o znázorňování jakýchkoli emocí, dalo se v zásadě říct, že používal jenom vykřičník. Když jsem mu navrhla, abychom si spolu koupili nějakou hezkou sadu emotikonů, tak to odmítl s tím, že je to trapné.

Najednou mi to došlo. Vždyť já už nemám právo na to, dělat si obavy o jeho zdraví. Ale i když jsem si to uvědomila, zůstalo faktem, že jsme se rozešli teprve včera, nebo podle kalendáře vlastně až dnes. Ujel nám poslední vlak, takže jsme spali v jedné posteli až do rána a dnes ráno jsme se rozešli. Sotva před chvilkou a už mi píše tohle.

Opravdu se se mnou chtěl tak moc rozejít?

Štvala jsem ho natolik, že měl pocit, že mi okamžitě po rozchodu musí sbalit všechny věci?

Přemýšlel vůbec o tom, že se ke mně vrátí, když skládal moje věci do krabic? Aspoň na vteřinu?

Obrazek omluvného medvěda vypadal jako nejlepší důkaz toho, že se jeho city nezměnily, a slzy, kterých jsem se snažila zbavit tím, že jsem se opila do němoty, se zase vrátily.

V duchu vím, že bych neměla brečet, ale nedokážu to ovládnout. Jako by brzdy, které ovládají mé emoce, byly úplně rozbité. To je v háji! Šálek kávy, cedulka označující záchody, stromy za oknem. Všechno, co je v dohledu, mi něčím připomíná Kjóheie. Ať už je to jakákoli blbost, dokážu si to v tuhle chvíli nějak spojit se vzpomínkami na něj.

No to snad ne. Nejdřív jsem se opila do bezvědomí a teď už navíc řvu jako malá, co si o mně ti lidi pomyslí? Nesmím tomu milému vedoucímu přidávat další problémy.

Abych se ubránila slzám, otevřela jsem pořádně oči. Je to tak, že když zamrkáte, tak se slzy akorát rozmažou, jako když stěrače v autě po skle rozmazávají déšť. Proto je nejlepší otevřít oči dokořán a prostě počkat, až slzy vyschnou.

„Ehm,“ hlesla jsem, když se můj pohled omylem střetl s pohledem chlapa, co byl vyholený jako mnich. Nevím, jestli jsem se tvářila nějak strašidelně, každopádně vypadal, že se mého pohledu bojí. Nejspíš. Knížka, co měl v ruce, s bouchnutím spadla na zem.

„Pardon. Myslíte si o mně asi, že jsem blbá, že jo?“

„Prosím?“

„Takhle se opít a být všem na obtíž, a teď se tu navíc ještě rozbrečet, to může udělat jenom úplná kráva, co?“

„Po-počkejte, nic takového jsem přece neřekl.“

„Vždycky jsem byla taková. Snadno podléhám emocím a pak utíkám pryč... Můj přítel se na mě proto často zlobil. Asi proto, že jsem taková, mi kluci říkají, že jsem na ně moc. Co myslíte vy?“

„Nevím, jestli jsem ta správná osoba pro – moment, proč si přisedáváte?“

Zvedla jsem brožovanou knihu, která spadla, a usadila se na barovou stoličku vedle mnicha.

„Dřív mě brával každý tejden do nóbl podniků, každý den mi psal na LINE a říkal mi, jak jsem roztomilá a jak mě má rád. Ale v poslední době už mi to vůbec neříkal. Nejdřív jsem si myslela, že toho má moc v práci, dělá prodavače a musí plnit kvóty, však víte, jak to chodí. Tak jsem se mu snažila pomáhat, jakože jsem mu chystala do ledničky hotovky a vyvařovala jsem mu večere o třech chodech jako překvápko klidně i přes týden, každý den jsem mu řekla aspoň tři pěkný věci, prostě jsem se snažila. Jenomže ve skutečnosti je tohle všechno pro chlapa asiotrava, co?“

„Ehm, vy jste asi pořád ještě opilá, že?“

Během řeči jsem se dala zase do breku. Pokračovala jsem ve svém monologu a utírala si přitom oči kapesníkem.

„Všechno, co jsem dělala, byly teda laskavosti, vo který mě nikdo neprosil, a byla jsem prostě jenom trapná, že jo?“

„To vám nepovím. Pane Amemijo, jste tam? Tahle slečna mě trochu... pane Amemijo?“

Vzala jsem do ruky papírovou tašku s logem značky agnès b., kterou jsem si vedle odložila spolu s kabelkou. Ten muž na mě působil zvláště uklidňujícím dojmem, možná proto, že připomínal mnicha.

Najednou jsem dostala chuť dát popud vši té hořkosti, co mě tlačila v hrudi.

„Koukněte na tohle,“ řekla jsem a vytáhla jsem z papírové tašky zabalenou krabičku, abych mu ji ukázala.

„Ehm...“

„Je to sada hodinek pro pár, kterou jsem koupila jako dárek pro Kjóheie k narozeninám. Přijde vám, že je to příliš? Oboje dohromady stály 67 000 jenů, je to moc? Napadlo mě, že bych mu koupila hodinky Cartier, ale myslela jsem, že by ho mohlo odradit, kdyby byly příliš drahý, takže jsem se držela zpátky, chápete? Chodili jsme

spolu čtyři roky, tak je normální koupit něco v týhle hodnotě, nebo snad ne? Nebo je to tím, že se nevyznám v lidech? Co na to říká Buddha?“

„Nemyslím si, že by Buddha rozdával sady hodinek.“

„Aha. Když tomu nerozumí ani Buddha, tak se asi nedá nic dělat...“

„Mno, ale...“ zamumlal mnich a rozpačitě se poškrábal na důstojném obočí. „Obecně se dá asi říct, že taková částka, a navíc ještě když se jedná o hodinky pro pár, je malinko přes čáru.“

„Věděla jsem to!“ V zoufalství jsem si prohrábla vlasy rukama. V tom, co je správné a co ne, jsem měla čím dál větší zmatek.

„Tak moment, neměla byste spoléhat na můj názor,“ mumlal mnich na svou obranu, ale jeho hlas ke mně doléhal jakoby z velké dálky.

Celé čtyři roky...

Ale kdepak, vždyť to nejsou jen čtyři roky! Žiju s tímhle pocitem už devětadvacet let. Znamená to, že jsem úplně marná?

Zase jsem se dala do breku.

„Ale no tak, pane Kurodo, buďte na ni hodnej.“

Když jsem vzhlédla, spatřila jsem vedoucího kavárny. Podle všeho se tenhle člověk s oholenou hlavou jmenuje pan Kuroda.

„Pít alkohol nalačno je to nejhorší. Omlouvám se, že nemám nic lepšího než zbytky,“ řekl vedoucí a ladným pohybem položil na stůl talíř. Bylo na něm tradiční kuřecí kari.

V okamžiku, kdy na něj padl můj pohled, se mi rozbušilo srdce. V hlavě se mi zase začaly přehrávat vzpomínky jako běžící film. Do háje! Vzpomínek, ve kterých figuruje spolu s kari Kjóhei, mám až moc. Jeho tváře nacpané k prasknutí, jak si pochutnával, to, jak se mu orosilo čelo potem, když říkal: „Dneska to máš ostrý,“ jak někdy ospale dojídal kari druhý den ráno... můj mozek mi v jediném okamžiku nabídl celé stovky těchhle výjevů.

„Copak vy nemáte ráda kari?“

„Ne, kdepak. Já... ráda si dám, děkuju.“

Jenom se rychle uklidni, přikazuju si, zatímco sahám po lžici.

Dostala jsem kopačky v hodinovém hotelu. Jsem opilá. V hlavě mi pořád ještě hučí. V tomhle stavu nedokážu myslet jasně. Ani omylem. Tyhle epizody mi obvykle nesvědčí.

Když jsem si hledala práci a neuspěla u stého pohovoru v řadě, přišla jsem pak k sobě v Indii, někde jsem zahodila mobil, bratr mě nahlásil jako pohřešovanou a bylo z toho velké haló.

Nádech a výdech. Pokud před vámi nejsou jiné než nepříjemné volby, tak je třeba vybrat si tu aspoň trochu méně hroznou. Pokud si můžete vybrat mezi zlomeným srdcem nalačno a zlomeným srdcem s plným žaludkem, tak ta druhá varianta je určitě lepší. Začnu tím, že si dám něco chutného na povzbuzení.

Nabrala jsem si štědrou dávku kari s rýží a zhltna ji na jeden zátah.

„Uch?!“

„Děje se něco?“

„Ne, nic. Jenom se mi trošku převrátil žaludek.“

Abych laskavého pana vedoucího přesvědčila ve své lži, nalila jsem si ze džbánů postupně dvě sklenky vody a vypila je.

Tohle jídlo... nejen že mě z něho v nosu nelechtala příjemná vůně koření, ale celkově bylo tak vodnaté a řídké, že spíš než kari připomínalo mírně ochucenou horkou vodu.

Stručně a jednoduše, bylo to hnusné.

Když o tom tak přemýšlím, taky se mi jednou kari fakt nepovedlo. Den předtím, než měl přijet Kjóhei, jsem z toho byla tak šťastím bez sebe, že jsem si popletla množství koření a musela jsem to narychlo vařit znova. *Ale ne, přece jsem si řekla, že na Kjóheie už myslet nebudu! Mozku, nech toho už!* Už žádné promítání vzpomínek na Kjóheie!

„Copak, nechutná vám?“

„Ale kdepak, je to, ehm, vynikající, fakt.“

„Vážně? To jsem rád.“

Do háje, proč jsem musela vyhrknout, že je to vynikající?

Ale jinak to nešlo. Jak bych jen mohla říct, co si doopravdy myslím? Ne tomu úsměvu na tváři vedoucího, který se k holce, co nikdy neviděl, chová tak hezky...

Z náhlého popudu jsem se koukla doleva a zahlédla ruce člověka, který se zřejmě jmenoval pan Kuroda. Jeho pohár se zmrzlinovým koktejlem i talíř s kari byly úplně prázdné, jako by je vylízal do poslední kapky.

Tady mi něco nehraje. Jak to, že tenhle chlap celou dobu jedl to hnusné kari s úplně normálním výrazem ve tváři? A na vývěsním štítu, co jsem předtím viděla, bylo napsáno „Nejoblíbenější volba!“. To znamená, že ho zákazníkům podávají jako obědové menu, že?

Zhluboka jsem se nadechla, abych zahнала mžitky před očima a zklidnila bušící srdce.

Do hlavy mi vklouzla zlověstná myšlenka.

Co když nebylo na vině kari, ale moje chuťové buňky?

Pořádně jsem se vysmrkala do papírového kapesníčku a nabrala jsem si další lžici do úst. Kdepak, fakt to chutnalo divně.

To snad ne, copak se mi pokazila chuť?

Můj táta u nás v Kagošimě vedl hospodu. Od malička jsem tam vypomáhala a doma jsem samozřejmě trávila spoustu času u plotny. Takže si ve svém kuchařském umění přirozeně věřím. Vždyt dokážu nakrouhat půlku zelí za třicet sekund!

Jenže když se nad tím zamyslím...

Když jsem chodila do třetí třídy, s tátovou restaurací to začalo jít z kopce, až nakonec zkrachovala. Základy vaření jsem se skoro všechny naučila právě od táty. Vždycky jsem věřila, že on vaření rozumí.

Ale co když způsob, jakým ochucoval jídlo, byl od základu špatný?

„No to snad ne...“ Takže jak otec, tak i dcera měli chuťové buňky mimo a důvodem krachu naší restaurace bylo, že jsme špatně vařili. Jinak řečeno, sebevědomě jsem Kjóheie krmila kari, které jsem sama uvařila.

A Kjóhei nakonec neunesl ten tlak, jak neustále musel tvrdit, že je to dobré, aby neurazil moje city – co když to bylo takhle?

Když se nad tím zamyslím, všechno to do sebe zapadá. „Víš, já jsem se s tebou chtěl rozejít už docela dlouho. Ale když jsem tě, Momoko, viděl, jak se tak hrozně snažíš, nedokázal jsem se přimět ti to říct. Promiň.“

Slova, co mi včera večer řekl, na mě stále doléhají spolu s vůní kari. Zajímalo by mě, jestli to myslel upřímně, když říkal mému jídlu „vynikající“. A jestli ho opravdu bavilo se mnou být, jak tvrdil. A jestli to jeho „mám tě rád“ nebyla jenom prázdná slova...

Když o tom přemýšlím, začnu v našem vztahu pochybovat o prvním posledním, a zase na mě doráží hromada vzpomínek. Do háje, já chci jet do Indie! Máám pocit, že sebou zase seknu.

„Trošku jsem poslouchal, co jsi vyprávěla. Ty máš zlomený srdce?“

Když jsem zvedla tvář, vedoucí kavárny se zrovna posadil vedle mě. Zkřížil dlouhé nohy v kotnících a elegantně se napil ze šálku s kávou.

„Pane Amemijo, vy si tedy neberete servítky,“ napomenul ho pan Kuroda.

„Víte, v takových chvílích je nejlepší si pořádně vyblít srdce někomu úplně cizímu.“

„Vyblít srdce? Snad vylít, ne?“

„Jediný tři věci, který mohou vyléčit zlomený srdce, jsou přece soucit, čas a odplata,“ vyjmenoval vedoucí s pomocí tří prstů.

„Soucit, čas a odplata?“

„Ano. Lidi často říkají, že čas vyléčí všechny rány, a to je pravda. Podle mých zkušeností trvá nejméně půl roku, než zapomenete na člověka, co vám dal kopačky.“

„Cože, půl roku?!“

To musím s těmi příšernými pocity žít celého půl roku?

Z té představy mě hlava rozbolela ještě víc.

„Potom je otázkou, jak vydržet ten půlrok, že? Tady je jedinou možností nechat někoho, aby s váma soucítil. Když máte pocit, že je tu někdo, kdo vás v té těžké situaci podrží, tak nakonec poznáte, že se můžete posunout dopředu,“ řekl vedoucí a líně se usmál s bradou opřenou v dlaních.

„Hezoun je to a navíc říká takový hezký věci...“

Ta jeho laskavost mě zahřála u srdce. Napadlo mě, co bych teď asi dělala, kdybych neskončila tady. Zavřela bych se sama doma a brečela, nejspíš.

SUROVINY (4 porce)

Základní ingredience

kuřecí stehna	500 g
máslo	50 g
česnek	1 polévková lžíce
zázvor	1 polévková lžíce
cibule	1 ks
nakládaná loupaná rajčata	1 plechovka
sůl	1 čajová lžička
cukr	1 čajová lžička
sójová omáčka	1 čajová lžička
smetana ke šlehání	50 ml

K ochucení masa

bílý jogurt (neslazený)	130 g
kurkuma	1 čajová lžička
česnek	1 polévková lžíce
zázvor	1 polévková lžíce
sůl	1 čajová lžička

Koření (všechno v prášku)

kardamom	0,5 čajové lžičky
kmín	1 čajová lžička
kurkuma	1 čajová lžička
koriandr	2 čajové lžičky
garam masála	1 čajová lžička
paprika	1,5 čajové lžičky
červená paprika	0,5 čajové lžičky

POSTUP PŘÍPRAVY

1. Kuřecí stehna nakrájíme na kousky velikosti sousta, cibuli nakrájíme na tenké plátky, česnek a zázvor nastrouháme.
2. Veškeré koření ze seznamu dobře promícháme.
3. Nakrájená kuřecí stehna, sůl, kurkumu, česnek, zázvor a bílý jogurt dáme do uzavíratelného sáčku, smícháme, pomačkáme a necháme naložené 2 hodiny.
4. Máslo, česnek a zázvor dáme do hrnce na mírný oheň a počkáme, až se rozvoní.
5. Když se místnost příjemně rozvoní, přidáme na plátky nakrájenou cibuli a asi 5 minut smažíme.
6. Až cibule zesklivatí, přidáme koření (z bodu 2), promícháme s cibulí a smažíme dalších 5 minut.
7. Přidáme nakládaná loupaná rajčata. Vaříme na mírném ohni 5 minut a rajčata přitom rozmačkáme (pokud rajčata důkladně nerozmačkáte, budou překážet.)
8. Kuřecí stehna vložíme do hrnce tak, jak jsou. Aby to hezky vonělo, přidáme směs jogurtu s kurkumou a dalšími ingrediencemi rovnou spolu s nálevem.
9. Přidáme sůl, cukr a sójovou omáčku a vaříme na mírném ohni 15 minut. A stále mícháme, protože jinak se směs rychle připálí!
10. Teď zkusíme ochutnat. Pokud se vám zdá, že to není úplně ono, můžete to přisolit. Pro jemnější chuť můžete přidat 50 ml smetany ke šlehání a povařit dalších 10 minut, dokud nezhoustne (když nemáte smetanu ke šlehání, lze použít i mléko).
11. Rýži posypeme sušenou petrželkou a podáváme spolu s kari.